

ΑΙ ΚΑΜΠΥΛΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ

— ανάμνησις καὶ ἐξομολόγησις ἀδιάκριτος —

Ξινοφῶντι Στελλάκη

Q ἀξιότιμος κύριος Πολυχρόνης Παλαιόπουλος ἦτο μὲν πρὸ πολλοῦ διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας καὶ εἶχε κατατρίψει πολλὰ ἔτη τοῦ βίου του καὶ πλείονερα πανταλόνια τοῦ ράπτου του ἐπὶ τῆς γυμνασιακῆς ἑδρας, ἰδιάζουσαν ὅμως καὶ ἀποκλειστικὴν μανίαν εἶχε περὶ τὸ ἀρχαιολογεῖν. Ἡρέσκετο νὰ περιστοιχιζῆται πάντοτε ὑπὸ ἀρχαίων ἀντικειμένων. Φαντασθῆτε καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ πῖλος του, ὁ λαιμοδέτης του, ἡ ἡλικία του, τὸ ὄνομά του, ὅλα-ὅλα, κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν, ἦσαν ἀρχαῖα καὶ παλαιά !

Ἀνέκαθεν τρέφων ἀκάθεκτον ἔρωτα πρὸς τὴν γραμματικὴν, τὰ σχόλια τοῦ Θουκυδίδου, τὰς ἀρχαίας ἐπιγραφάς, τὰ σκωληκόθρωτα χειρόγραφα καὶ δὲν ἤξεύρω τί ἄλλο ἀκόμα, εἶχε καταστῆ κυριολεκτικῶς ὁ σάραξ τῆς ἰδίας του βιβλιοθήκης, διότι πράγματι κατέτρωγε τὰ βιβλία. Οὐτε ἡνυκαίρησέ ποτε νὰ σκεφθῇ ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἔρωτες εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Καὶ παρέκαμπτεν ἤδη τὸ πεντηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του χωρὶς νὰ φροντίσῃ περὶ ἀποκαταστάσεως καὶ γάμου, μεθ' ὅλας τὰς προσπάσιας τοῦ ἀρχαίου φίλου του κ. Ἀναργύρου, ὅστις πρὸ εἰκοσαετίας καὶ ἐπέκεινα εἶχε κηρυχθῇ ἐμπράκτως ὑπὲρ τοῦ ἐγγάμου βίου καὶ τῶν ἐντεῦθεν ἀγαθῶν, ἐν οἷς ὑπερφηφάνως συγκατηρίθμει καὶ τὰς πέντε. θυγατέρας του.

Ἐν τούτοις ἐσπέραν τινὰ μικρὸν πρὶν ἀρχίσῃ ἡ παροῦσα διήγησις, φαίνεται ὅτι τὰ γαμήλια ἐπιχειρήματα τοῦ κ. Ἀναργύρου ἀπέβησαν τόσο ἀκταμάχητα καί, ὡς εἶπεῖν, χ ε ι ρ ο π ι α σ τ ᾶ ,

ὥστε ὁ κ. Πολυχρόνης τὴν φορὰν αὐτὴν ἐπέπρωτο ἐκ τῆς συζητήσεως ἐκείνης νὰ ἐξέλθῃ. . . . νυμφευμένος !

Θὰ ἀδικήσω ἀναμφιβόλως τὴν εἰς τοιαῦτα ζητήματα ὀξυδερκεῖάν σου, φιλότατη ἀναγνώστρια, εἰς προσθέσω, ὅ,τι ἔχεις ἤδη μαντεύσει ἐκ τῶν πρώτων γραμμῶν : ὅτι δηλαδὴ ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης νυκτὸς τὸ ἄλλο ἡμῖς τοῦ κ. Πολυχρόνη ἀπετέλει ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ τοῦ κ. Ἀναργύρου, δεσποσύνη Εὐρυδίκη, νῦν δὲ κυρία Παλαιοπούλου.

* *

*

Κυρία Παλαιοπούλου ! Δηλαδὴ, σκληροτέρα εἰρωνεία ἐπιθέτου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ, καθόσον τὰ δεκαοκτὼ ὁροσερὰ καὶ σφριγῶντα ἔτη τῆς Εὐρυδίκης οὐδεμίαν ἀπολύτως εἶχον σχέσιν πρὸς τὸ ὀνοματεπώνυμον καὶ τὰς ἀρχαιολογικὰς ἀσχολίας τοῦ κ. Πολυχρόνη Παλαιοπούλου. Ἄλλ' ὁ κ. Ἀνάργυρος, πρακτικὸς ἄνθρωπος τῆς νεωτέρας φυσιογραφικῆς σχολῆς, δὲν ἔδωκεν οὔτε τὸν καιρὸν οὔτε τὸ δικαίωμα εἰς τοιαύτας συζητήσεις. Ἡ Εὐρυδίκη ἦτο ὀλίγον ζωηρὰ καὶ ἐξημμένη φύσις. Τοῦτο δὲν ἐπέδέχετο συζήτησιν. Ἐνόμισε λοιπὸν ὅτι εἶχε τὸ πατρικὸν καθήκον νὰ τοποθετήσῃ ἓνα σύζυγον παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς κόρης του. Καὶ τὸ ἐπέτυχε. Τί ἄλλο ;

Ἄλλ' ἐνῷ ὁ πατὴρ ἔσχε τὴν πρόνοιαν νὰ θέσῃ τὴν Εὐρυδίκην, πλησίον τοῦ Πολυχρόνη, οὗτος ἐξ ἄλλου εἶχε τὴν ἀπρονοήσιαν νὰ τοποθετήσῃ ἐγγὺς τῆς Εὐρυδίκης τὸν νεαρὸν καὶ σπαργῶντα ἐκ Βόλου πρωτοετῆ φοιτητὴν τῆς φιλολογίας Θωμᾶν Ἀντίκαν, υἱὸν παλαιοῦ — αὐτὸ δὰ οἶκοθεν ἐννοεῖται — καὶ ἀρχαίου φίλου του, ὅστις, ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τοὺς ὀλβίους γάμους τοῦ κ. Πολυχρόνη, ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν ἀποκλειστὴν ἐπαγρύπνησιν αὐτοῦ τὸν υἱὸν του, τὸ πρῶτον ἤδη ἐρχόμενον εἰς Ἀθήνας, ὦν βέβαιος καὶ ἡσυχος ὅτι μόνον ὑπὸ τὴν ἐνδελεχῇ μέριμναν τῆς οἰκογενείας Παλαιοπούλου δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἐλάχιστος φόβος νὰ διολισθήσῃ τυχὸν ὁ προσφιλέστατος τοῦ υἱὸς εἰς τὰ πρῶτα βήματα τοῦ φοιτητικοῦ του σταδίου.

Πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καὶ ὁ κ. Πολυχρόνης καὶ ἡ Εὐρυδίκη ἐδέχθησαν τὸν νέον Θωμᾶν μὲ ἀνοικτάς, ἂν ἐπιτρέπεται, ἀγκάλας. Ὁ κ. Πολυχρόνης μάλιστα, ἀφοῦ τὸν ἐνέγραψεν εἰς τὸ πανεπιστήμιον, ἐπελήφθη συντόμως τῆς διδασκαλίας του, βοηθῶν αὐτὸν εἰς τὰς μελέτας του, ἐπεξηγῶν πλείστας ἀπορίας, πρὸ πάντων ὅμως ἀναλαβὼν νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ εἰς τὸ μάθημα τῆς ἀρχαιολογίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Εὐρυδίκη κατ' ἀρχάς, πρὸ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ Θωμᾶ, δὲν ἐφαίνετο

ἔχουσα τὴν παραμικρὰν κλίσιν πρὸς μεγάλην λύπην τοῦ κ. Πολυχρόνη, ὅστις ἐνόμισεν ὅτι ἐν τῶν κυριωτέρων συζυγικῶν καθηκόντων τοῦ ἦτο νὰ μυσήσῃ καὶ αὐτὴν εἰς τὰ μυστήρια καὶ τὰ θέληγτρα τῆς ἀρχαιολογίας!

* *

Καὶ ὁμως εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν τὸν γνωρίζομεν ὁ κ. Πολυχρόνης μεθ' ὑπερέτρου ἀγαλλιάσεως ἔβλεπεν ὅτι καὶ ἡ Εὐρυδίκη ἀπὸ τινος καιροῦ ἤρξατο αἰσθανομένη ἀκράτητον ἔρωτα εἰς τὰ ἀρχαιολογικὰ μαθήματα τοῦ . . . Θωμᾶ, καὶ ὅτι μετὰ βαθείας προσοχῆς καὶ ἱερᾶς συγκινήσεως προσήρχετο αὐτοβούλως εἰς αὐτὰ καὶ ἤκροατο τῆς ἐνθουσιώδους περὶ ἀρχαιοτήτων διδασκαλίας τοῦ κ. Πολυχρόνη.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Θωμᾶς ἀμοιβαίως ἐφαίνετο ἔκτοτε ἀναπτύσσων ἰδιαίτερον ἔρωτα πρὸς τὰ κοινὰ μετὰ τῆς Εὐρυδίκης ἀρχαιολογικὰ μαθήματα, τόσον ὥστε ἡ Εὐρυδίκη τῷ ἔλεγε συχνὰ καμμύουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πονηρῶς μειδιῶσα ὅτι κινδυνεύει νὰ ἀποβῇ σωστὸς ἀρχαιολόγος, ἄξιος τῶν ἐπωνύμων καὶ τοῦ διδασκάλου του καὶ τοῦ πατρός του!

Ἀλλ' ὁ Θωμᾶς ἄπειρος εἰσέτι ἐπαρχιώτης νεανίσκος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ἀκόμη καλὰ-καλὰ τί συνέβαινεν βαθμηδὸν καὶ καὶ λεληθότως ἐν τῇ ψυχῇ του. ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν συχνῶν αὐτῶν ἀρχαιολογικῶν παραδόσεων τοῦ Πολυχρόνη, πολλῶν δὲ ἤττον νὰ μάθῃ τί συνέβαινεν ὑπὸ τὰ ἐξογκούμενα γλαφυρὰ στήθη τῆς συμμαθητρίας του, τῆς κ. Εὐρυδίκης, οὔτε εἶχε διευκρινήσει εἰσέτι ἐν τῇ φαντασίᾳ του ἂν τὸν ἐσαγῇνευε πλεῖότερον ἡ εὐρωτιῶσα ἀρχαιότης τοῦ κ. Πολυχρόνη, ἢ ἡ ἐπανθοῦσα καὶ γαργαλιστικὴ νεότης τῆς κυρίας Πολυχρόνη, ἢ ὁποῖα λίαν εὐλόγως ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας εὗρισκε διὰ τοῦτο τὸν Θωμᾶν ἀρκετὰ ἡλίθιον!

Ἡμέραν τινὰ μαλιστα ἡ Εὐρυδίκη πλήρης τρυφερᾶς ἀγκυακτικῆς πρὸς ἐπάθησε νὰ τὸν ἐξαγάγῃ τῆς ἀνεξηγήτου ἐκείνης ἡλιθιότητος, ὅταν εὗρέθῃ μόνη μετὰ τοῦ Θωμᾶ ἐν τῷ ἰδιαίτερῳ δωματίῳ τῆς παραδόσεως, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κ. Πολυχρόνης ἡσχολεῖτο ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ τῆς βιβλιοθήκης εἰς ἀντιγραφὴν ἀρχαίας τινος μαρμαρίνης ἐπιγραφῆς. Ἀλλ' ὁ Θωμᾶς, ἐπέμενε νὰ ἦνε ἐπανειλημμένως ἡλίθιος, κατὰ τὴν φράσιν τῆς κυρίας Εὐρυδίκης, ἀποκρούσας πᾶν ἐπιγείρημα καὶ πᾶσαν ἔφοδον αὐτῆς, κατακόκκινος καὶ ἀσθμαίνων ἐκ τῶν ψηλαφητῶν καὶ ἄλλεπαλλήλων ἐπιχειρημάτων τῆς κυρίας Εὐρυδίκης. . .

Εἰς τὴν στάσιν αὐτὴν ἐνεφανίσθη αἴφνης καὶ ὁ κ. Πολυχρόνης, ἀφηρημένος εὐτυχῶς ὀλίγον καὶ ζαλισμένος ἐκ τῶν δυσχερειῶν ἃς τῷ παρέσχεν ἡ ἐξήγησις τῆς ἀρχαίας ἐκείνης ἐπιγραφῆς.

— Μπα ! τί ἔχετε καὶ μαλλώνετε σεῖς ἔτσι ; Τί φιλονεικία εἴχατε ; κανὲν ἀρχαιολογικὸν ζήτημα βέβαια ; Αἶ ;

Ὁ Θωμᾶς ἀπελιθώθη χαμηλώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τρέμων ὡς ἰχθὺς.

Ἡ Εὐρυδίκη ὁμως ἔσπευσε νὰ ἀποκριθῇ μετὰ χάριτος καὶ γλυκύτητος :

— Καλὲ Πολυχρόνη μου, ἐσυζητούσαμε διὰ τὰς καμπύλας τοῦ Παρθενῶνος, ποῦ μᾶς ἐξηγοῦσες χθές...

— Δηλαδή ;

— Δηλαδή, νά ! ὁ Θωμᾶς ἐπέμενεν ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχουν αὐταὶ αἱ καμπύλαι εἰς τὰ βάθρα καὶ τὰ ἀετώματα τοῦ Παρθενῶνος.... καὶ ὅτι....

— Ὁ Θωμᾶς εἶνε ἄπιστος ὡς Θωμᾶς ! διέκοφεν ὁ κ. Πολυχρόνης εὐφυολογῶν.

— Αὐτὸ λέγω καὶ ἐγώ, προσέθηκεν ἐκείνη ῥίπτουσα λαίμαργον καὶ ἐκφραστικώτατον βλέμμα πρὸς τὸν Θωμᾶν. Δὲν θέλει νὰ ἐννοήσῃ τίποτε !...

— Αἶ ! εἶνε μικρὸς ἀκόμα· παιδὶ ἀπειρον τοῦ κόσμου. Θὰ ἔλθῃ ὁμως μεθ'ύριον καιρὸς νὰ τὰ ἐννοήσῃ καλλίτερα...

— ὦ ! βέβαια, βέβαια ! εἶπεν ἡ Εὐρυδίκη ἐπισφραγίζουσα τὴν γνώμην τοῦ συζύγου τῆς...

— Αὔριον τὸ πρῶτ' νὰ ἐτοιμασθῇτε χωρὶς ἄλλο· θὰ κάμωμεν μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ἁγίου βράχου καὶ ἐπὶ τῶν σεπτῶν λειψάνων τοῦ Παρθενῶνος θὰ σᾶς ἀποδείξω διὰ τῶν πραγμάτων ὅτι αἱ καμπύλαι ὑπάρχουν ὅπως σᾶς τὰς ἐξήγησα χθές !...

* * *

Καὶ ἀληθῶς. Τὴν ἐπαύριον λίαν πρῶτ' ὁ κ. Πολυχρόνης, ἡ Εὐρυδίκη καὶ ὁ Θωμᾶς ἀνήρχοντο εἰς τὴν Ἀκρόπολιν.

Ἦτο ὥρεια ἡμέρα τοῦ Νοεμβρίου καὶ ὁ ἥλιος θαλπερὸς ἐχρύσιζε τὰ ἱερὰ μάρμαρα τῆς Ἀκροπόλεως, τοὺς ξανθοὺς πλοκάμους τῆς Εὐρυδίκης καὶ τὸν ἀποτετριμμένον, ὡς ἐκεῖνα, σεπτὸν πῖλον τοῦ κ. Πολυχρόνη.

Ἐβάδισαν βραδέως διὰ τῆς λεωφόρου καὶ ἔστησαν πρὸ τῆς ἐξωτερικῆς πύλης. Οἱ νεαροὶ μαθηταί, ὁ Θωμᾶς σιωπηλὸς καὶ ἡ Εὐρυδίκη χαμογελῶσα, ἐπροχώρησαν ἀναβαίνοντες τὰς βαθμί-

δας. Ὁ Πολυχρόνης εἰσῆλθεν κατόπιν ἀσκεπῆς καὶ μετὰ θρησκευτικῆς κατανύξεως, ὥσεί ἐν ἐκστάσει καὶ παραισθησίᾳ ὑπὸ τοῦ θαυμασμοῦ, ὅστις διέθρυπτε τὴν ψυχὴν του πρὸ τῶν σεπτῶν ἐκείνων καὶ ἀθανάτων μνημείων.

Διῆλθον τοῦ Ἐρεχθείου πρὶν ἢ διευθυνθῶσιν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Παρθενῶνος. Ὁ κ. Πολυχρόνης ἀφοῦ ἐπανελάβε διὰ χιλιοστὴν τώρα φορὰν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἐρεχθείου κατέλγξεν εἰς τὸ νὰ ἐξηγῇ εἰς τὸν Θωμᾶν τὸ ἄφατον κάλλος τῶν Καρυατίδων, τὴν ἀπαράμιλλον συμμετρίαν καὶ τὴν πλαστικὴν χάριν τοῦ σώματος καὶ τὴν ἀμίμητον μέχρι ἐξιδανικεύσεως γλαφυρότητα τῶν μελῶν, καὶ τὰ ἐξήγει μετὰ τοσαύτης παραστατικῆς δυνάμεως, ὥστε ὁ Θωμᾶς ἐκπληκτος καὶ τεθαμβωμένος ἐκ τῆς περιγραφῆς ἐκείνης τοῦ γυναικείου κάλλους ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὅτι τὸ μαρμαρίνον κάλλος τῶν Καρυατίδων ἐνεψυχοῦτο καὶ προσελάμβανε αἰσθησιν καὶ ζωὴν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Εὐρυδίκης, ἥτις ἴστατο ἐνώπιόν του περικαλλῆς καὶ ἡδυπαθεστάτῃ ὡς ἀληθὴς καὶ αὐτὴ Καρυάτις.

Ἡ Εὐρυδίκη διέγνωσεν ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ Θωμᾶς ἤρξατο νὰ ἐννοῇ καὶ νὰ αἰσθάνεται τώρα πλέον τὰ θέλγητρα τῆς ἀρχαιολογίας !

* *

Διηυθύνθησαν εἴτα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Παρθενῶνος καὶ οἱ τρεῖς, λίαν συγκεκνημένοι.

— Ἐλᾶτ' ἐδῶ τώρα νὰ σᾶς ἐξηγήσω πειραματικῶς τὴν ὕπαρξιν τῶν καμπυλῶν, εἶπεν ὁ κ. Πολυχρόνης, ἀποθέτων τὴν ῥάβδον καὶ τὸν πῖλον. Σὺ Εὐρυδίκη μὲ τὸν Θωμᾶν θὰ 'πᾶτε ἐκεῖ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ βάθρου, θὰ γονατίσετε, θὰ βάλετε τὸ 'μάτι σας ἴσα εἰς τὴν γραμμὴν τὴν ὁποίαν σχηματίζει ἡ γωνία, καὶ θὰ κυττάζετε εἰς τὸ ἄλλον ἄκρον. Ἐκεῖ ἐγὼ θὰ κάμω τὸ ἴδιον καὶ προσέξατε ἂν εἴνε δυνατόν νὰ μὲ ἰδῆτε. Ἐκ τοῦ πειράματος αὐτοῦ θὰ ἐννοήσετε τὰς καμπύλας αἱ ὁποῖαι ἐπαναλαμβάνω νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ὑπάρχουν οὐ μόνον εἰς τὰ βάθρα ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα μέρη τοῦ ναοῦ. Εἶμαι περίεργος νὰ ἰδῶ ἂν ὁ Θωμᾶς θὰ πιστεύσῃ τώρα πλέον ποῦ θὰ βάλῃ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τὸν τύπον τῶν ἡλῶν, προσέθηκεν ἐν τέλει ὁ κ. Πολυχρόνης προφανῶς καλαμπουρίζων μὲ τοὺς δισταγμοὺς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ οἰκοτρόφου.

Ἡ δὲ ἕκαστος εἶχε καταλάβει τὴν θέσιν του. Ὁ κ. Πολυχρόνης ἀπεμαχρύνθη μόνος εἰς τὸ ἐν ἄκρον τοῦ βάθρου, ἐνῷ ἡ

Εὐρυδίκη καὶ ὁ Θωμᾶς γονυπετεῖς ἐτοποθετοῦντο εἰς τὸ ἕτερον κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ κ. Πολυχρόνης.

— Εἴσθε ἐτοιμοὶ ; ἐφώνησεν ἐκεῖθεν ὁ σοφὸς σύζυγος καὶ διδάσκαλος.

— Ναὶ ! ἀπεκρίθη ἡ Εὐρυδίκη. Ἐμπρός ! καὶ κύψασα παρὰ τὸν Θωμᾶν, ἑξαλλος καὶ ἀσθμαίνουσα ἐκ τῆς ἀρχαιολογικῆς μέθης, περιέβαλε κατὰ λᾶθος εἰς τοὺς σπαργῶντας βραχιονάς της τὸν νεαρὸν μαθητὴν. Καὶ ἤχηρὸν φίλημα. . . .

— Τί κάμνετε, κυρία Εὐρυδίκη ; ἐτόλμησεν ἐκπληκτος νὰ κραυγᾷ ὁ Θωμᾶς. Ἄν σᾶς εἶδεν ὁ κ. Πολυχρόνης, ἀλλοίμονον !

Ἀληθῶς δὲ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ διδάσκαλος εἶχεν ἤδη ἐγερεθῆ καὶ ἤρχετο δρομαῖος πρὸς αὐτούς.

— Αἶ ! με εἶδατε ; τοὺς ἠρώτησεν.

— Ἡμεῖς ὄχι, ἀπήντησεν ἡ Εὐρυδίκη. Σεῖς μᾶς εἶδατε διόλου ;

— Τί κουτοὶ ! τί κουτοὶ ! πῶς νὰ σᾶς ἰδῶ ; Καὶ αἱ καμπύλαι ; Δὲν ἐννοήσατε λοιπὸν ἀκόμη ὅτι ἐκ τῆς καμπυλότητος τῶν γραμμῶν δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο ; . . .

(Συγρ. 1890)

Αἰσιωπος

Ἡ κυρία Κουτεντιάδου δὲν δεικνύει ἀρκετὴν στοργὴν εἰς ἐν τῶν τέκνων της, ὅσην εἰς τὰ ἄλλα τρεῖς.

— Μὰ διατί τάχα ; ἐρωτᾷ εἰς φίλος τὸν σύζυγόν της κ. Κουτεντιάδην.

— ὦχ, ἀδελφέ ! φαντασίαις γυναικειαῖς ! . . . Νά ! τῆς πέρασε ἡ ἰδέα πῶς τὸ παιδί τάχα αὐτὸ δὲν εἶνε ἴδιό μου ! . . .

..

Εἰς τὸν Ἀγαθόπουλον συνιστῶσι τὸν κύριον Ζ΄

— ὦ, χαίρω πολὺ ποῦ σᾶς ἐγνώρισα, Κύριε Ἀγαθόπουλε... Καὶ ἐκεῖνος :

— Ἄ ! μπᾶ ! . . . τίποτε ! . . .